

Uzhgorodin kaupungissa, 1.10.2023

On tässä totuttelemistä. Yöllä oli lämmintä vain 10 astetta ja päivällä ulkolämpötila nousee auringon paisteesta huolimatta 20 asteeseen. Etsin jo villasukkia jalkaan, sillä talomme lattiat hohkaavat kylmää.

Odotellemme vieraskäyntiemme neljättä osuutta, eli Bogdanovichin perheen tuloa ensi viikolla. Viimeksi kun he olivat luonamme kesäkuussa, jokainen oli vuorollaan sairaana koko vierailun ajan. Sää oli surkea, vettä satoi melkein joka päivä. Jospa nyt olisi aurinkoista ja lapset terveitä. Haluaisimme käydä kylissä, pitää kokouksia ja pyhäkouluja.

– Lämmintä vaatetta mukaan, kun tulette tänne etelään!

VIERAITA PIHTIPUTAALTA JA KROATIASTA

Monta kertaa vähän vitsilläkin olemme ajatelleet, ettei kukaan tänne tule. Rajojen ylittäminen on liian haasteellista ja kaikki muuttuu monimutkaiseksi tälle puolelle tultaessa.

Olemme olleet Ukrainassa elokuun puolesta välistä ja vieraita (kylällisiä) on tullut ja mennyt. **Jarkko ja Vesa toivat auton täydeltä tavaraa. Myös meille.**

Pursiaisten ja Arto Pylvänäisen lähdettyä Pihtiputaalta tulivat Jarkko ja Vesa avustuskuorma-autonsa kanssa. Kävimme viemässä ison kuorman tavaraa Vifaniaan, sota-alueille vietäväksi. Saimme mekin osan. Talvivaatteet ovat olleet varastossa tähän asti, mutta vähitellen niitä pitää ryhtyä jakamaan.

Montaa päivää eivät miehet joutaneet täällä olemaan, mutta muutaman päivän päästä tulivat Janne ja Anne Harjukoski (Kroatia), Heli ja Kimmo Leino (Turku) ja Miika ja Sanna Järvelä (Ullava). Viikkoon sisältyi paljon virallisten asioiden hoitoa ja keskusteluja. Kävimme 70 km:n päässä Beregovossa katsomassa Baptist Aidin työtä pakolaisten parissa ja Vifaniassa, Polyanan kylässä.

→ Lyubov Fenynetsin toimistossa keskustelemassa auttamisesta.

Heli ja Kimmo Leino ovat turkulaisia lääkäreitä, jotka ottivat puolen vuoden vapaan töistä ja halusivat tulla auttamaan romanityössä Balkanilla ja myös täällä Ukrainassa. Saimme pitää pari terveystoimintaa ja sen päälle vielä klinikat. Pasikassa ikävä kyllä satoi kaatamalla ja se verotti tulijoita. Gatin romanikylässä oli kirkko täynnä ja töitä riitti kovasti kahdelle lääkärille.

Suurin ongelma täällä on ennaltaehkäisyn puuttuminen. Talvi meneekin monella sairastaessa, koska moni perhe ei tiedä, kuinka pitää huolta terveydestään. Lääkkeitä syödään hirveästi, antibioottien käyttö on aika hallitsematonta

Ylhäällä: veljesyhteyttä Mukachevossa.

REMONTTIA JA RAKENTAMISTA

Radvankan rukoushuone jäi odottamaan työntekijöitä Suomivieraitten lähdettyä. Silloin tällöin on Veikko laitellut yläkertaa. Shoni Palog Holmokista kävi laittamassa portaisiin hienot kaiteet. Nyt kirkko odottaa seuraavan prikaatin tänne tuloa.

Holmokissa on urakoitu kovasti. Ulkovessa valmistuu vihdoin ja viimein. Kauan sitä on odotettukin. Edelliseltä katosi katto ja seinät koronaepidemian aikaan.

Rukoushuone sai kauniin uuden värin seiniin ja verhot. Laajennusosa rakentuu kolmen miehen voimin. Sinne pääsevät lapset muuttamaan heti kun huone valmistuu. Pyhäkoulu kokoontuu kahdesti viikossa. Lapsia on paljon. Oma tila on kovasti tarpeen.

MISSÄ KAIKKI OVAT?

Tänä syksynä on pitänyt sopeutua siihen, että monet perheet ovat lähteneet Eurooppaan. Kotiin ovat jääneet ainoastaan ne, jotka eivät ole voineet lähteä: sairaat, vanhukset, köyhimmät. On myös niitä, jotka ovat päättäneet jäädä.

Työtä pitää tehdä, vaikka pienemmälläkin joukolla.

➔ **Auto on täynnä porukkaa Konsovon kylästä. Käymme hakemassa heidät kahdesti viikossa kokoukseen.**

Holmokin seurakunta kaipaa edelleen pastoria. Käymme pitämässä kokousta pari kertaa viikossa, mutta kun lähdemme pois, työ hiljenee. Radik ja Igor käyvät kerran viikossa pitämässä kokousta. Pyhäkoulu onneksi on paikallisissa käsissä. Sveta-konkari kokoaa lapset yhteen kahdesti viikossa uskollisesti, väsymättä.

→ **Holmokin romanikylän pyhäkoululaisia.**

MISSÄ JUMALA ON?

Silloin tällöin kuulemme kysymyksiä: onko Jumalaa olemassa? Jos Hän on, miksi Hän sallii, että viattomat kärsivät? Välittääkö Hän edes ihmisistä?

Olemme silloin tällöin käyneet Konsovon kylän takakujilla. Käymme hakemassa sieltä erästä teiniäitiä kokouksiin ja samalla pysähtelemme juttelemaan tiellä aikaansa viettävien ihmisten kanssa. Viikko sitten kävimme ihan oikein kylässä eräessä perheessä, joista muutama vuosi sitten otettiin kuvia Toivon Kipinän kampanjaa varten.

Äiti Larissa käy nyt syksyllä kausitöissä poimimassa omenoita, lapset ja lapsenlapset ovat kotona. Katselimme ympärillemme. Mikään ei ollut hyvin, sähkö ei oikein toiminut, ruoanlaitto tapahtui tulella ulkona. Larissa oli uupunut. Pohdimme hiljaa mielessämme, miten koti ja perhe pysyy lämpimänä ja kuivana talven tultua. – Jumala auttaa minua, Larissa kertoo. Hän antoi elämänsä Jeesukselle muutama vuosi sitten. Kokoukseen hän pääsee vasta, kun sadonkorjuu kausi päättyy. Ilman Jeesusta Larissa tuskin kestäisi, niin raskaalta elämä ulkonaisesti näyttää

→ **Lumppukasa pihan perillä. Pieni liesi keskellä pihaa, joka muuttuu liejuksi sateiden tultua.**

Säännöllisin väliajoin kuulemme ilmahälytyksiä. Meille asti eivät raketit ole yltäneet, vaikka olenkin kuullut, että vihollinen haluaisi katkaista Karpaattien vuoriston yli vievän huoltoreitin. Jokainen hälytys on muistutus siitä, että jossain pelätään, kärsitään, ehkä kuollaan.

Muutama päivä sitten keskustelin sosiaalisessa mediassa erään keskiukrainalaisen ystäväni kanssa. Hän sanoitti pelon, joka on varmasti monen muunkin sydämessä. ” Me kuollaan kaikki, Ukraina katoaa maan pinnalta”. Ainut toivo on Jumalassa. Jos tätä ei ole, on edessä vain pimeyttä.

Talvi on tulossa. Viime vuoden sähkökatkokset, kylmyys ja puute ovat tuoreessa muistissa ja monet pelkäävät. Mietitään, pitäisikö lähteä. Kaikki eivät pääse, ja heitä me sitten autamme selviämään rankkojen talvikuukausien yli.

VIELÄ LOKAKUU (7.10.2023)

Saimme eilen vieraamme Pohjois-Ukrainasta. Bogdanovichin perhe on täällä noin viikon ja heti sen päälle tulevat viimeiset vieraat. Enempää emme kerro. Se on sitten seuraavan kirjeen tarina.

Terveiset täältä Uzhgorodissa.

Kiitos, että olette mukana. Ettehän unohda rukoilla Ukrainan ja erityisesti romanien puolesta täällä.

Vielä on paljon, jotka eivät tunne Jeesusta.

→ Tämä Itä-Ukrainalainen tyttö sai lahjan Suomesta, kirjasen: "Mihin Pietari joutui?"

Kirsi ja Veikko Heikkala

Voit olla meihin yhteydessä: kirsi.hekkala@fida.info tai veikko.hekkala@gmail.com

(Olemme myös Facebookissa)

Tilinumeroimme: Hekkalat, Fida International, FI41 2287 1800 0052 56, viite: 12810

(kirjoita tekstikenttään HEKKALAT)

